

Arrest

nr. 124 291 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 11 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 december 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANTOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2010 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie.

Op 1 december 2010 legt verzoekster een verklaring af van wettelijke samenwoning met de heer T.M, van Belgische nationaliteit.

Op 4 mei 2011 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 14 april 2016.

Op 13 januari 2012 stellen verzoekster en haar partner een einde aan hun wettelijke samenwoning.

Op 18 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op

verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 januari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: P.

Voorna(a)m(en): O.

Nationaliteit: Oekraïense

Geboortedatum: (...)1981

Geboorteplaats: Tsjemihiv

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: ;

Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980: 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning, die afgesloten werd op 01.12.2010 werd beëindigd op 13.01.2012:

Artikel 42 quater, §1, laatste lid stelt: Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Op datum van 09.09.2013 betekende betrokkene een schrijven waarin documenten werden opgevraagd teneinde de integratie van betrokkene te kunnen nagaan. Volgende bewijzen werden aangebracht:

- *Bewijzen betreffende tewerkstelling: De voorgelegde bewijzen betreffende tewerkstelling zijn onvoldoende om een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk aan te tonen. Immers, het hebben van een job/inkomen is een basisvoorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden.*

Bijgevolg zijn de voorgelegde arbeidscontracten en de bewijzen van inschrijving bij de VDAB onvoldoende om de integratie van betrokkene aan te tonen.

- *Bewijzen van cursussen Maatschappelijke Oriëntatie en Nederlands: Bij deze cursussen dient opgemerkt te worden dat deze verplicht zijn bij het inburgeringstraject en bijgevolg geen bewijzen van een uitzonderlijke mate van integratie zijn. Dat er eveneens hogere niveau's van de Nederlandse taal werden gevolgd is geen voldoende bewijs, gezien het spreken van een van de gewesttalen van het Rijk als noodzakelijk geacht mag worden voor het functioneren in de maatschappij.*

- *Diploma behaald in Oekraïne: Dit diploma werd in 2006 behaald en betekent dat betrokkene in de mogelijkheid moet zijn om in het land van herkomst een job te vinden.*

- *In het politieverslag wordt aangegeven dat betrokkene een relatie heeft met een andere Belgische onderdaan. Echter, er werd hier geen bewijs van verwantschap met deze Belg voorgelegd, waardoor deze "relatie" evenmin een reden is waarom betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar het land van het land van herkomst;.*

Om deze redenen wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.

"Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing stelt dat de bewijzen die werden voorgelegd onvoldoende zouden zijn om de integratie van verzoekster aan te tonen.

Verzoekster is van mening dat, gelet op de overgemaakte stukken én haar situatie op het ogenblik van de aanvraag, de beslissing kennelijk onredelijk is.

Art. 42 quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet stelt: Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerster enkel rekening heeft gehouden met de stukken die werden voorgelegd door verzoekster op vraag van verweerster.

Zo heeft zij enkel rekening gehouden met de aspecten tewerkstelling; gevolgde cursussen, een in Oekraïne behaald diploma en het feit dat verzoekster bij iemand anders inwoont (en dit thans zelfs in het kader van een wettelijke samenwoning).

De wet stelt nochtans duidelijk dat bij het nemen van de beslissing rekening dient gehouden te worden met verschillende aspecten, waarvan de gezins- en economische situatie slechts een deel uitmaakt.

De verplichting die verweerster in art. 42 quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd is een verplichting om elk van die aspecten te onderzoeken en hierop te antwoorden.

Men kan zich hierbij niet beperken tot de afgeleverde stukken betreffende integratie, men moet het volledige dossier gaan onderzoeken.

Men kan duidelijk uit de motivering afleiden dat verweerster de opsomming in art. 42 quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet beschouwt als een exhaustieve lijst van cumulatieve voorwaarden om het recht op verblijf te kunnen behouden.

Verweerster heeft vanuit die optiek enkele onderdelen genomen, vastgesteld dat verzoekster niet aan die voorwaarden voldeed, en derhalve een negatieve beslissing genomen.

Dit klopt uiteraard niet.

De opsomming in art. 42 quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet moet volledig getoetst worden.

Verweerster diende derhalve ook de leeftijd, de duur van het verblijf van verzoekster, de gezondheidstoestand én de bindingen met het land van oorsprong van verzoekster behandelen.

Zij heeft dit echter niet gedaan.

Zo heeft verweerster er kennelijk geen rekening mee gehouden dat verzoekster reeds 3 jaar in het land was op het ogenblik van de beslissing. Daarenboven heeft zij er geen rekening mee gehouden dat verzoekster maar liefst anderhalf jaar gewerkt heeft voor dezelfde firma, en nog maar een drietal maanden werkloos was op het ogenblik van de afgifte van de documenten.

Dit zijn aspecten die nochtans hadden kunnen leiden tot een andere beslissing indien verweerster er rekening mee had gehouden.

Het feit dat verweerster deze niet aanhaalt in haar beslissing toont aan dat zij er geen rekening mee heeft gehouden zodat verweerster op grond van slechts een aantal aspecten van het volledige dossier haar beslissing heeft genomen, wat een schending inhoudt.

Doordat men tot een andere beslissing had kunnen komen indien men had rekening gehouden met het volledige dossier, zijn de rechten van verzoekster geschonden.

Het feit dat verweerster de opsomming in art. 42 quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet als een lijst met cumulatieve voorwaarden beschouwt kan men tevens afleiden uit volgende zin: “ De voorgelegde bewijzen betreffende tewerkstelling zijn onvoldoende om een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk aan te tonen.”

Dit toont op zich al aan dat verweerster blijkbaar steeds verwacht dat de personen die verder in het land wensen te verblijven een uitzonderlijke mate van integratie aantonen.

Dit kan uiteraard niet, naast de integratie dient men namelijk ook rekening te houden met o.a. de sociale en economische situatie,...

Er is dan ook een schending van de motiveringsplicht én het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het vreemdelingenbesluit als juridische grondslag.

Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekster betoogt dat verweerder een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen door enkel rekening te houden met de stukken die door haar werden voorgelegd. Verweerder heeft op grond van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet de verplichting om elk aspect van dat artikel te onderzoeken en te beantwoorden.

Verweerder kan op basis van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 40ter van dezelfde wet, gedurende een beperkte termijn, het verblijfsrecht beëindigen van een vreemdeling die zelf geen burger van de Unie is en die in de hoedanigheid van familielid van een Belg in het Rijk verblijft, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van deze vreemdeling en de Belgische partner. Alvorens deze beslissing te nemen dient hij wel de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking te nemen.

In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoekster haar recht op verblijf ontleende aan haar relatie met T.M. en dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van verzoekster en voormelde Belgische onderdaan.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder verzoekster op 9 september 2013 op de hoogte stelde van het gegeven dat hij overwoog haar verblijfsrecht te beëindigen en dat hij haar de mogelijkheid bood om haar situatie nader toe te lichten. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid had om haar visie omtrent haar situatie mee te delen.

Verzoekster heeft in antwoord op de vraag van verweerder om inlichtingen te verstrekken inzake de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij banden heeft met haar land van herkomst tal van overtuigingsstukken voorgelegd betreffende haar tewerkstelling in het verleden, het volgen van diverse cursussen, haar studies in Oekraïne en haar huidige relatie met een andere Belgische onderdaan. Verzoekster betwist niet dat met deze stukken rekening is gehouden door verweerder doch meent dat er geen rekening is gehouden met haar leeftijd, de duur van haar verblijf, haar gezondheidstoestand en de bindingen met het land van oorsprong. Zij stelt dat zij reeds drie jaar in het land is en maar liefst anderhalf jaar heeft gewerkt voor dezelfde firma.

Anders dan verzoekster voorhoudt, is in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de duur van haar verblijf en haar tewerkstelling in het verleden. Zo vermeldt verweerder in de beslissing uitdrukkelijk dat zij een verklaring wettelijke samenwoning heeft afgesloten op 1 december 2010 en motiveert verweerder dat de tewerkstelling onvoldoende is om een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk aan te tonen. Verweerder oordeelt dat het hebben van een job en een inkomen een basisvoorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden. Verweerder oordeelt bijgevolg dat de duur van haar verblijf en haar tewerkstelling in het verleden geen bestending van haar recht op verblijf verantwoordt. Verzoekster toont niet aan dat dit standpunt niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding of dat het kennelijk onredelijk is. De Raad dient op te merken dat artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet spreekt over 'rekening houden met'. Dit artikel houdt geen motiveringsplicht in van elk aspect van voormeld artikel.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster aangebrachte inlichtingen en concludeerde dat haar situatie niet vereiste dat haar een verder verblijf zou worden toegestaan. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat verzoeksters inspanningen om zich te integreren niet uitzonderlijk zijn. Specifiek wat haar leeftijd, de duur van het verblijf in België, haar gezondheidstoestand en de bindingen met het land van oorsprong betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoekster in gebreke bleef om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing – en ondanks een uitdrukkelijke vraag hiertoe van verweerder – enig element in deze zin aan te brengen dat zich zou hebben verzet tegen het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat er sprake is van elementen die van aard zijn dat zij zich zouden kunnen verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing. Zo betwist verzoekster niet dat zij in goede gezondheid is. Zij is pas sinds 29 november 2010 gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden in België. De Raad merkt op dat de wetgever, door in artikel 42ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet te voorzien in een termijn van vijf jaar waarbinnen in bepaalde gevallen het verblijfsrecht kan worden beëindigd, heeft aangegeven dat het beëindigen van het verblijf binnen een termijn van vijf jaar in beginsel niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd. Te meer nu verweerder vaststelde dat binnen deze termijn geen bijzondere integratie tot stand is gekomen, blijkt aldus niet dat verweerder een dergelijke verblijfsduur ten onrechte niet weerhield als reden die zich zou kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht.

Verzoekster blijft verder eveneens in gebreke aan te tonen dat er elementen waren betreffende haar leeftijd waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoekster kan bovendien bezwaarlijk voorhouden, gelet op haar leeftijd (33 jaar) en haar verblijf in België sinds pas een viertal jaar, dat zij geen enkele band meer heeft met haar land van oorsprong. De Raad wenst te benadrukken dat verzoekster vanaf dat zij de verklaring van inschrijving verkreeg, wist – of behoorde te weten – dat zij enkel werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en dat hierin onder bepaalde voorwaarden een einde kon worden gesteld. Op grond van de stukken van het dossier en de uiteenzetting van verzoekster blijkt ook niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen voldoende onderzoek zou hebben gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster, gelet op het schrijven van verweerder, er niet van onwetend kon zijn dat een onderzoek werd gevoerd naar het nog voldoen aan de verblijfsvoorwaarden en dat zij aldus de mogelijkheid had aan verweerder alle volgens haar dienstige en nuttige gegevens en stukken over te maken. Zij kon er gelet op de beëindiging van de gezamenlijke vestiging met de Belgische onderdaan en haar werkloosheid op het ogenblik van de bestreden beslissing ook niet van onwetend zijn dat het in haar concrete geval bijzonder belangrijk kon zijn andere nuttige stukken over te maken die zouden rechtvaardigen dat haar verblijfsrecht niet zou worden beëindigd. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het 'volledige dossier' of met alle dienstige stukken van het administratief dossier.

Verzoekster betoogt dat verweerder ten onrechte verwacht dat zij een uitzonderlijke mate van integratie aantoonde.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster die hier gerechtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden is komen te vervallen gelet op de beëindiging van de gezamenlijke vestiging met haar Belgische partner en dat er geen redenen blijken op grond waarvan verzoekster in eigen hoofde een verblijfsrecht kan behouden. Gezien de marginale toetsing eigen aan het wettelijk toezicht komt het aan de Raad niet toe *in concreto* te bepalen welke mate van integratie verweerder al dan niet als afdoende moet weerhouden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN